

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 lutego 2018 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w Ł., na podstawie art. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1773), odmówił A. P. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy,

w związku z wypadkiem przy pracy (znak: RPP/30/021052043). W uzasadnieniu, organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, z dnia 2 lutego 2018 roku, wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, wobec czego brak jest podstaw do przyznania prawa do renty.

(decyzja – k. 222 akta ZUS)

Od decyzji ZUS odwołanie złożył wnioskodawca, wskazując, że nie zgadza się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS. Wskazał, że ma problemy zdrowotne oraz leczy się ortopedycznie i oczekuje na operację kolana.

(odwołanie – k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując argumenty tożsame jak w zaskarżonej decyzji. Podkreślono, iż odwołanie nie zawiera nowych okoliczności dotyczących niezdolności do pracy wnioskodawcy.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny

A. P. (1) urodził się (...). Jest z wykształcenia ślusarzem. Aktualnie prowadzi działalność gospodarczą w zakresie najmu samochodów.

Wnioskodawca posiada wymagane okresy składkowe i nieskładkowe.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 5 grudnia 2011 roku A. P. (1) uległ wypadkowi przy pracy.

(okoliczności bezsporne)

Od 30 maja 2013 roku do 31 grudnia 2017 roku wnioskodawca pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

(decyzje o przyznaniu renty z tytułu niezdolności do pracy – k. 118, 144, 156, 170, 194, 210 akta ZUS)

W dniu 12 grudnia 2017 roku ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(wniosek – k. 276 – 277 akta ZUS)

W opinii Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 9 stycznia 2018 roku rozpoznano u wnioskodawcy przebyte skręcenie kolana prawego z uszkodzeniem łąkotki przyśrodkowej i więzadła krzyżowego przedniego leczone operacyjnie, bez istotnego upośledzenia sprawności ruchowej. Wnioskodawca doznał ponownego urazu kolana prawego z podejrzeniem uszkodzenia więzadła krzyżowego przedniego. Stwierdzono, że A. P. (2) nie jest niezdolny do pracy.

(orzeczenie lekarza orzecznika – k. 218 akta ZUS, opinia lekarska – k. 91 dokumentacji medycznej)

Na skutek zgłoszonego sprzeciwu wnioskodawcy, wobec orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, sprawa została przekazana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS.

(sprzeciw – k. 92/93 dokumentacji medycznej)

W opinii Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 lutego 2018 roku, na podstawie dokumentacji leczenia i badania własnego, podtrzymano orzeczenie lekarza orzecznika ZUS

w zakresie braku podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

(orzeczenie komisji lekarskiej – k. 220 akt ZUS, opinia lekarska – k. 96 – 98 dokumentacji medycznej)

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, dopuszczając dowód z opinii biegłego sądowego ortopedy, z uwagi na udokumentowane następstwa – przedmiotowego wypadku przy pracy z dnia 5.12.2011r.

Wnioskodawca cierpi na stan, po urazie skrętnym kolana prawego z uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego i łąkotki przyśrodkowej, leczone operacyjnie. **Brak istotnego upośledzenia funkcji kolana. Występuje także subiektywny zespół bólowy.**

W kończynach górnych **brak zaników mięśniowych**. Ruchy w stawach obu kończyn górnych zachowane są w pełnym zakresie. Chwytność obu rąk zachowana jest z prawidłową siłą mięśniową. W kończynach dolnych występuje śladowy zanik mięśni uda (udo prawe – 47 cm, udo lewe – 48 cm). Staw kolanowy prawy jest bez obrzęku i deformacji, suchy oraz zwarty. Występuje śladowa niestabilność przednia – objaw tzw. szuflady przedniej. Stabilizacja boczna została zachowana. Zgięcie w stawie kolanowym prawym do kąta 110 stopni. Badany uniemożliwia dalsze zgięcie bierne w obawie przed bólem. Wyprost w stawie kolanowym jest pełen. Ruchy w pozostałych stawach kończyny dolnej prawej i w stawach kończyny dolnej lewej są zachowane w pełnym zakresie.

Stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, **nie powoduje niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.**

Po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską oraz po badaniu bezpośrednim biegły nie stwierdził upośledzenia funkcji narządu ruchu w stopniu uzasadniającym uznanie wnioskodawcy za częściowo bądź całkowicie niezdolnego do pracy zarobkowej zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych.

(pisemna opinia biegłego ortopedy, dr n. med. M. S. – k. 9 – 12)

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumenty oraz opinię biegłego ortopedy.

W ocenie Sądu, opinia biegłego jest w pełni kompleksowa, wiarygodna, jasna, konsekwentna i znakomicie, merytorycznie, uzasadniona. Została sporządzona przez biegłego o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzeń wnioskodawcy. Biegły zapoznał się szczegółowo z całą przedłożoną dokumentacją lekarską z przebiegu chorób i leczenia wnioskodawcy i na podstawie tej dokumentacji oraz badania bezpośredniego wydał opinię, która jest wewnątrznie spójna, logiczna i kompletna. Opinia w sposób jednoznaczny

i przejrzysty obrazuje stan zdrowia odwołującego i w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej kategorycznie rozstrzyga kwestię wpływu stwierdzonych u niego schorzeń na zdolność do pracy, przy uwzględnieniu kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy.

Ponadto wszelkie wątpliwości, w ocenie Sądu zostały wyjaśnione w sposób nie budzący wątpliwości interpretacyjnych. Z opinii biegłego wynika jednoznacznie, że występujące

u wnioskodawcy schorzenia nie czynią go osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Z tych też powodów, Sąd Okręgowy w pełni podzielił wnioski wynikające z opinii sądowo – lekarskiej i uznając je za pełnowartościowy dowód oparł na niej ustalenia faktyczne w sprawie.

Sąd oddalił wniosek dowodowy wnioskodawcy o przeprowadzenie w sprawie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego ortopedy, mając na uwadze, że okoliczności sporne zostały w sprawie dostatecznie wyjaśnione w oparciu o dotychczas przeprowadzone dowody z opinii biegłego sądowego, a stawiane zarzuty przez odwołującego są pozbawione merytorycznej argumentacji, która podważyłaby wartość dowodową tej opinii i jako takie, zarzuty te są jedynie polemiką z wnioskami biegłego. Sąd zważył też, że dopuszczenie w sprawie dowodu

z uzupełniającej opinii biegłego ortopedy nie wniosłoby niczego nowego do sprawy, zmierzając jedynie do przewlekłości postępowania. Wnioski biegłego ortopedy były tożsame

z opinią lekarską lekarza orzecznika ZUS. A zatem nie istniała potrzeba by wypowiadali się

w sprawie dodatkowi specjaliści. Wydana w sprawie opinia biegłego wyjaśnia wszystkie kwestie sporne w sposób pełny, powołując się w ich uzasadnieniach na rzeczowe, konkretne

i przekonujące argumenty. W tym miejscu należy zauważyć, iż w orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że potrzeba powołania innego (kolejnego) biegłego (biegłych) powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej (złożonych) opinii. Jeżeli więc opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka jest niepełna dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia w sprawie kolejnej opinii (zob. wyrok SN

z 6.05.2009 r., II CSK 642/08, L., postanowienie SN z 6.06.2012 r., I UK 113/12, L.). Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, nie mogą więc tutaj mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k. p. c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych opinii biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony (zob. wyrok SN z 15.02.1974 r. II CR 817/73, LEX nr 7404), co potwierdza również późniejsze orzecznictwo (zob. wyrok SN z 6.05.2009 r., II CSK 642/08 LEX nr 511998, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 25.06.2009 r. V Ca 139/09 LEX nr 551993, postanowienie SN

z 19.08.2009 r., III CSK 7/09 LEX 533130, wyrok SN z 16.09.2009r., I PK 79/09 LEX nr 5543670, wyrok SN z 30.05.2007 r., IV CSK 41/07 LEX nr 346211). Ponadto w orzecznictwie podkreśla się także, że o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość, w przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania, co powinno skutkować jego pominięciem (art. 217 § 2 k. p. c.) – (tak wyrok Sądu Apelacyjnego

w K. z 5.06.2002 r., III AUa 811/02 opubl. OSA 2003/9/35). Kierując się zatem wyżej przytoczonymi rozważaniami Sąd Okręgowy uznał, że wszystkie istotne w sprawie okoliczności zostały wyjaśnione na podstawie przeprowadzonych dowodów z opinii biegłego ortopedy, a co za tym idzie nie ma potrzeby przeprowadzania dodatkowych dowodów z dodatkowych opinii i w konsekwencji oddalił w tym przedmiocie wnioski dowodowe wnioskodawcy.

Na marginesie należy także dodać, iż przedmiotem opinii biegłego była niezdolność do pracy powstała na skutek wypadku przy pracy, któremu uległ odwołujący 5 grudnia 2011 roku. Jednocześnie, jeżeli w opinii wnioskodawcy jego stan zdrowia nie pozwala mu na podjęcie pracy zarobkowej zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych, z uwagi na występujące schorzenia, które nie są związane z wypadkiem przy pracy, ma on możliwość ubiegania się o rentę z tytułu ogólnego stanu zdrowia. Ponadto, o powyższej okoliczności wnioskodawca został także pouczony przez Sąd podczas rozprawy z dnia 21 maja 2018 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Odwołanie wnioskodawcy nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy regulowane jest na mocy przepisów ustawy z **dnia 30 października 2002 r.** o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1773) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383).

Zgodnie z **art. 6 ust. 1 pkt 6** ustawy z dnia

30 października 2002 r. renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy stosuje się odpowiednio przepisy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie zaś z art. 14 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej ocena niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu.

W oparciu o art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest zaś osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust.2), a częściowo niezdolną do pracy - osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3)

Na mocy art.13 ust.1 przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy emerytalnej). Należy mieć przy tym na uwadze, że na pojęcie niezdolności do pracy składają się pozostające w koniunkcji dwa elementy, a mianowicie element biologiczny oraz element ekonomiczny, rozumiany, jako obiektywna utrata zdolności do zarabkowania. Zdolność do pracy, a zatem potencjalną możliwość wykonywania zatrudnienia ocenia się przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 września 2015 r. III AUa 610/14, Legalis nr 1360894).

W przedmiotowej sprawie orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS oraz Komisji Lekarskiej wnioskodawca został uznany za zdolnego do pracy zarobkowej. Wobec zakwestionowania przez wnioskodawcę orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące opinie biegłego ortopedy.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił, że występujące u wnioskodawcy schorzenia nie powodują niezdolności do pracy. Biegły sądowy ortopeda nie stwierdził częściowej bądź całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd podzielił opinię biegłego specjalisty z zakresu ortopedii, uznając, że jest ona wyczerpująca, jasna i nie prowadzi do sprzecznych wniosków. Wskazać należy, że biegły sądowy odniósł się do spornych kwestii i w sposób nie budzący

wątpliwości wyjaśnił wszystkie okoliczności sprawy. Wnioski z powyższej opinii sprowadzały się do stwierdzenia, że wnioskodawca jest zdolny do wykonywania pracy zarobkowej.

Opinia biegłego może być oceniona przez Sąd i podważona dowodem z innej opinii. Każda strona w procesie, w myśl art. 6 k. c. winna dowodzić swoich racji, a nie tylko przedstawiać swoje poglądy. W konsekwencji w sprawie nie pojawiły się argumenty, które mogłyby budzić jego wątpliwość, co do jednoznaczności wskazanej opinii.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, a oparty na wiarygodnej i przyjętej przez Sąd opinii biegłego lekarza specjalisty z dziedzin schorzeń, na które powołuje się wnioskodawca, wykazuje jednoznacznie, że organ rentowy zasadnie uznał wnioskodawcę za osobę zdolną do pracy.

Zatem, wbrew twierdzeniom odwołującego, mając na uwadze przeprowadzone w niniejszym postępowaniu dowody z opinii biegłego ortopedy, trafne jest stanowisko co do tego, że wnioskodawca jest zdolny do wykonywania pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k. p. c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

K. J.